

Hilsen til forårssolen

Poul Dissing | Benny Andersen

Det er forår. Alting klippes ned.

Der beskæres i buskadser og budgetter.

Slut med fordums fede ødselhed.

Vi begynder at træne til skeletter.

Jeg blir fem år ældre

ved hvert indgreb i min pung,

men når forårssolen skinner,

blir jeg ung!

Lad kun falde, hvad der knap kan stå ...

Men i så fald sku jeg altid komme kryv'nde,

hver gang skatten gir sig til at flå

mine sidste mønter fra mig hver den tyv'nde

Jeg blir tom i hjernen, .

træt og tung i sjæl og krop,

men når forårssolen skinner

står jeg op!

Og jeg fægter med min sparekniv.

Men den skraber bare hult i sparegrisen.

Der er ikke meget tegn på liv.

Selv i vinter var der dog en ko på isen.

Jeg har længe næret en

istap ved min barm,

men når forårssolen skinner,

blir jeg varm!

Solen skinner på fallittens rand.

Derfor denne dyrekøbte randbemærkning:

Der er caries i tidens tand.

Dens emalje trænger voldsomt til forstærkning!

Snart skal jeg og mine sidste

tænder skilles ad,

men når forårssolen skinner,

blir jeg glad!

Tag da kun min sidste spinkle mønt.

Livets sol er min den sidste del af livet,

for 'som solfanger er jeg nu begyndt at forstå,

at Alt og Intet er os givet.

Og en gang går solen sin

runde uden mig,

men når forårssolen skinner,

lever jeg!

.